

andet Ting, er, at det at give til de enkelte, der ere kvæstede og saarede, er ikke andet end en Slags Udvidelse af Invalideloven. Ingen har nogen Sinde her i Tinget vist sig uvillig til at støtte Invaliderne, alle ville sikkert gaa med til at give Invaliderne en bedre Understøttelse, for saa vidt Statskassen kan overkomme det, men i denne Anledning særlig at fremdrage Invaliderne, de saarede og kvæstede Folk, finder jeg ikke korrekt, jeg finder, at hvis man vil give en særlig Gave ud, skal man give til dem, der trænge, man skal brede lidt Hygge, lidt Fred over dem, der sidde i overvejende ringe Kaar, hvad enten de have været kvæstede og saarede eller ej. Det er den Tanke, jeg slutter mig nærmest til. Hvis det ikke vilde kræve saa store Midler, kunde jeg være gaaet med til Udførelsen af en Tanke, der gaar ud paa at oprette et Fond; man kunde benævne det efter en af de store Slagdage — lad os tage Centralpunktet i hele Kampen, Slaget ved Fredericia, kalde det „Gaven af 6te Juli 1849“, oprette et saadant Fond, hvis Renter udelukkende skulde tilfalde dem, der sidde i Nød, uden Hensyn til, om de have været saarede eller ikke; og saa kunde maaske Renten, efterhaanden som de fra 1848—50 svandt bort, føres over til de trængende uden for Invaliderne og blandt Invaliderne fra 1864, saaledes at man ved samme Lejlighed tænkte paa de overlevende, der følge efter dem, der stamme fra 1848—50. Hvad Vej man vil vælge, kommer jo an paa, hvorvidt man kan blive enig med den højtærede Minister, og hvorvidt man overhovedet kan faa Tid. Et er sikkert — det gentager jeg — at Interessen for denne Sag, skønt Sagen er kommen saa pludselig væltende herop, er her i Tinget sikkert saa stor som nogetsteds, og den vil gøre sig gældende, enhver vil gøre, hvad han kan, for at mindes de Aar, hvor den danske Offerberedvillighed og den danske forunderlige Tillid til at naa et godt Resultat kastede Glans over vort Land.

Madsen-Mygdal: Jeg skal begynde med at udtale, at den Tanke, der ligger til Grund for det foreliggende Forslag, tiltaler mig i høj Grad. Om nu den Tanke i enhver Henseende er heldig formet, det er jo en Sag for sig, som jeg mener, der kan forhandles om; men som sagt i sine Hovedtræk er Lovforslaget meget tiltalende for mig. Det har derfor gjort mig ondt at høre, at ikke blot den højtærede Konseilspræsident, men ogsaa det ærede 5te kongevalgte Medlem (Carstensen) har haft

ikke saa ganske faa Indvendinger at gøre mod dette Forslag. Den højtærede Konseilspræsident mente, at man af Hensyn til Statskassen ikke burde skride til at give saa store Beløb, som her er Tale om. For det første vil jeg her gøre opmærksom paa, hvad vi saa ofte have haft Lejlighed til at tale om i disse Dage, at Statskassens Tilstand er saaledes, at jeg synes ikke, at et Beløb af den Størrelse, en Gang for alle — her er jo ikke Tale om nogen aarlig Udgift, her er kun Tale om et Beløb en Gang for alle — vil volde nogen videre Vanskelighed. Dernæst er jeg tilbøjelig til at tro, at det Beløb, man har opstillet, vil gaa med, 15—1600,000 Kr., vistnok er lovlige højt. Saa vidt jeg ved, er man i sine Beregninger gaaet ud fra en Aldersgrænse fra 20 til 25 Aar. Hvis det er Tilfældet, tror jeg nok, at denne Aldersgrænse er sat for lavt, og at man maa regne med en højere Gennemsnitsalder. Man maa huske paa, at der var adskillige ældre, 30-aarige og derover med i Krigen 1848—49—50, og derfor maa man altsaa tage en højere Gennemsnitsalder. Jeg tror ikke, man regnede saa helt forkert, om man f. Eks. regnede en Gennemsnitsalder af 25 Aar. Gaar man dertil, er jeg tilbøjelig til at tro, at man vil komme noget lavere ned med Beløbet, men det spiller jo imidlertid en mindre væsentlig Rolle, saa det er temmelig ufornødent at dvæle længere ved det.

Den højtærede Konseilspræsident mente dernæst, at en saadan Bevilling var ikke nyttig, med mindre den tog Hensyn til Trang. Det ærede 5te kongevalgte Medlem udtalte sig ogsaa i en lignende Retning, og anførte som en Mangel ved Forslaget, at det ikke tog Hensyn til Trangen. Jeg vil sige, at for mig er det et Fortrin ved Forslaget, at det ikke tager Hensyn til Trangen. Jeg vil ikke modsætte mig, om Enden skulde blive, at man uddelte et Beløb til dem, man anser for trængende, det vil jeg ikke modsætte mig, men jeg vilde beklage, om det skulde blive det endelige Resultat. Jeg vilde beklage det, for det første, fordi det vilde blive i høj Grad vanskeligt at trække Grænsen mellem de trængende og de ikke trængende, og for det andet, fordi det vilde give Anledning til væsentlig Misfornøjelse og Strid om dette Begreb, og jeg tror, at det ikke vilde være i Overensstemmelse med den Følelse, vi skulde ønske at kalde frem. Det vilde fremkalde Følelser, som ikke have noget at gøre med Aanden fra 1848, og det er en Følelse i denne Retning, man gerne vilde kalde til Live i Anledning af en saadan Bevilling.